

Column Remco Hoekman

DOELGROEPENBELEID

In de afgelopen decennia is in Nederland een sportinfrastructuur opgebouwd waar we trots op mogen zijn. Wat begon met het door gemeenten beetje bij beetje ondersteunen van volkssporten, heeft zich inmiddels uitgebreid tot een zeer divers landschap van sportaccommodaties. Nergens in Europa zijn inwoners meer tevreden over de sport- en beweegmogelijkheden in de buurt dan in Nederland.

Door de fijnmazige Nederlandse sportinfrastructuur is het al lang niet meer zo dat meer sportaccommodaties leiden tot een hogere sportdeelname. Waar in de jaren '70 nieuwe sporthallen, zwembaden en sportvelden nog resulteerden in een toename van de sportbeoefening, is daar nu geen sprake meer van. Na de jaren '80 trad een zekere mate van verzadiging op, doordat vraag en aanbod goed op elkaar waren afgestemd. Desalniettemin blijft het van groot belang om het huidige aanbod kritisch tegen het licht te houden om vast te stellen of het nog aansluit bij de veranderende samenleving. Een goede aansluiting komt de bezettingsgraden ten goede, vermindert de exploitatietekorten en vergroot de financiële mogelijkheden om activiteiten te ont-

plooien die passen bij de meer maatschappelijke doelstellingen van het sportbeleid.

In relatie tot die doelstellingen en een betere bezetting van sportaccommodaties, is het gewenst om meer aandacht te richten op sportstimulering, en dan met name op specifieke doelgroepen die de weg naar de sportsector minder makkelijk weten te vinden. Je kunt misschien stellen dat iedereen een sportvoorziening in de buurt heeft, maar de vraag blijft of bij deze sportvoorziening ook activiteiten worden aangeboden die aansluiten bij de wensen en of er organisaties actief zijn waar mensen zich 'thuis' voelen. Niet voor iedereen zal dit antwoord volmondig 'ja' zijn. Voor mensen met een beperking is het activiteiteenaanbod beduidend minder en de toegankelijkheid van de accommodaties valt her en der nog te verbeteren. Migrantengroepen zullen zich niet altijd meteen 'thuis' voelen bij de traditionele sportvereniging. En voor kinderen in armoede kunnen de kosten verbonden aan sportactiviteiten een drempel vormen om deel te nemen.

Om de inclusie in sport en de sociaal-maatschappelijke waarde van sport te vergroten, is specifiek doelgroepenbeleid van

groot belang. De gemeente kan hier invulling aan geven door sportverenigingen en andere sportaanbieders te ondersteunen bij het bereiken van deze doelgroepen, maar heeft met de inzet van buurtsportcoaches ook zelf een middel in handen. Deze buurtsportcoaches zijn immers vooral aangesteld om van betekenis te zijn voor specifieke groepen die in sportdeelname achterblijven. Belangrijk aandachtspunt bij het werken met specifieke doelgroepen is dat dit ook specifieke expertise vraagt. Een punt waar in de praktijk nog weleens iets te makkelijk aan voorbij wordt gegaan. Ik doe daarom een oproep om niet te licht te denken over de uitvoering van het doelgroepenbeleid en dit serieus op te pakken om zo de sociaal-maatschappelijke betekenis van sport te bereiken die het beleid voorstaat.

Het is goed te weten dat bij de burger draagvlak is voor doelgroepenbeleid. Het Nationaal SportOnderzoek (NSO) van het Mulier Instituut laat zien dat 30 procent van de volwassen bevolking graag ziet dat de gemeente de komende jaren extra investeert in dit doelgroepenbeleid. De fijnmazige sportinfrastructuur komt daarbij goed van pas en biedt een veelheid aan locaties waar activiteiten kunnen worden aangeboden die op de wensen en verwachtingen van de doelgroep zijn afgestemd. En dan uiteraard uitgevoerd door daartoe gekwalificeerde en uitgeruste organisaties en personen.

Remco Hoekman is senior onderzoeker bij het Mulier Instituut en verbonden aan de Radboud Universiteit Nijmegen. Meer weten? Stuur uw reactie of vraag naar R.hoekman@mulierinstituut.nl

“
 NERGENS IN EUROPA ZIJN
 INWONERS MEER TEVREDEN
 OVER DE SPORT- EN
 BEWEEGMOGELIJKHEDEN IN
 DE BUURT DAN IN NEDERLAND”